

Zuzana Antares

Malá škola čarodějnictví

nx

Zuzana Antares

Malá škola
čarodějnictví

Brno 2015

Zuzana Antares

Malá škola
čarodějnictví

Spiral Energy

Věnováno

*Mílovi Matouškovi,
který mne kdysi moc naučil o energii, vibracích a pořádku,
ale teď se snaží být ženou,*

*a Alence Matouškové,
která s ním i s námi vždy měla takovou trpělivost.*

© Zuzana Antares 2002, 2015

ISBN 978-80-86954-13-4

Předmluva

Jste ženou – nebo mužem? Pokládám tuto neobvyklou otázku vám všem, milí čtenáři, hned zpočátku knihy – předpokládám totiž, že muž bude knihu číst jinak než žena. Je možné, že muži nebudou vždy rozumět a je přirozené, že nebudou vždy souhlasit se vším, co je dále psáno. Je to kniha ženského pohledu na život. A právě proto budou lépe rozumět ženy, kterým je knížka určena především.

Nechci ale pomíjet muže, proto jsou některé části určeny více jim. Jsou psány maličko jiným stylem, zdůrazňují jiné vnímání a myšlení – to, které je přirozené mužům, možná budoucím mágům. Chci vás, čtenáře, někam dovést, a proto nebudu tyto části nijak oddělovat od těch pro ženy, možná budoucí čarodějky.

Rozlišíme si nejdříve magii a čarodějnictví.

Magie je složitý systém nauk a praktických dovedností. Je vědou a uměním v pravém slova smyslu, je nutno ji studovat a věnovat jí celý život. Bývá preferována muži, protože v mužské pova-

ze je obsažen prvek směru a cíle – ženám je zase vlastní bezbřehé nekonečno.

Čarodějnictví je přirozené a není třeba se mu učit, je potřeba je umět v sobě nalézt. Každá žena je čarodějnící, ale muži k němu mají – až na výjimky – daleko. Čarodějnictví je uměním citu, srdce, lásky, nenávisti, touhy a strachu.

Zatímco ne každý muž má chuť či talent se učit, může každá žena při troše snahy najít ve svém nitru věčnou podstatu své bytosti, k níž patří i schopnost být čarodějnící. Také muži mohou proniknout do tajů čarodějnictví, ale jen na krajíček a za velkou cenu: Museli by na čelné místo svých hodnot postavit lásku, péči o milovanou bytost a oddání se jiným, museli by přestat bojovat, museli by přestat hodnotit a ztratit nadhled – a stejně by se dostali jen na krajíček čarodějnického umění. Protože muž není žena. Je jiný.

Čarodějnictví není přímo mým oborem. Ačkoliv je to možná neobvyklé – zejména pro ženu – je mým oborem magie. Ale žena nebude nikdy povzneseným mágem – protože je žena. Do mé magie se vkrádá mnoho praktik čarodějnických, a do povídání o čarodějnictví zase vnesu něco magie.

Píši pro muže i ženy – věříc, že pomohu spojení obou tak rozdílných bytostí.

Kniha je rozdělena do tří částí – trojka je přece posvátná, symbolizuje spojení dvou jednotek. První část pojednává o podstatě čarodějnictví a vlastnostech čarodějnice. Doporučuje, kterak v sobě může každá žena čarodějkou probudit a kterak může každý muž pochopit tu svoji nejmilejší čarodějkou a pomoci jí v jejím konání. Zvláštní odstavce jsou věnovány mladým ženám a dívkám,

Předmluva

které se nebojí experimentovat, a jejich partnerům, kteří v sobě chtějí probudit vnitřní “ženu” – lásku, klid, mír. Ve druhé části uvádím především rituály, které může každá čarodějnice použít. Muži se zde mohou poučit, která je jejich čarodějka k sobě přívábila, ale mohou některého z rituálů využít třeba pro posílení své osobní pohody nebo zdravotního stavu. Poslední část knihy tvoří přehledy vlastností rostlin, planet, kamenů či barev a souvislostí mezi nimi.

Text je doprovázen ilustracemi, fotografiemi a dalšími ukázkami z mých seminářů.

Kniha první

Úsvit čarodějnictví

1. Proč být čarodějnicí

Kapitola první

Proč být čarodějnicí

Celkem nedávno proběhla na jedné z internetových konferencí našich stránek debata, jestli není chyba nazývat ženu čarodějnicí, jestli by to neměla být čarodějka nebo vůbec zvolit jiné označení. Byla jsem dotazována, jestli mi nevadí, když mi lidé říkají, že jsem čarodějnice a jestli mne to neuráží. Tyto postoje velice pěkně ukazují, jak přetrvává starý podvědomý strach z čarodějnic. A moderní doba na tom nic nezměnila.

Prapůvodní, tisíce let stará náboženství velebila Velkou bohyni Matku. Tehdy byla každá žena uctívána jako zástupkyně Bohyně a její kněžka. V jistém období dějin se muži síly začali žen bát a tím se zviditelnil a prohloubil rozštěp mezi pohlavími. To kvůli mužské touze po moci a úspěších – ty v povaze žen přirozeně nejsou, je to mužský rys, jak ještě vysvětlím dále. Tehdy stále více docházelo k prosazení patriarchálních náboženství, kde vládl mužský, často zlý a panovačný bůh, který požadoval řád a posluš-

nost. Ženy byly zbaveny svého postavení nejen duchovního, ale i světského a společenského, nesměly se samy rozhodovat, neměly žádná práva a byly postaveny do pozice služek, nebo dokonce otrokyň. Jednou z hlavních sfér života, která byla díky nadvládě mužů potlačována, byla sexualita, která je hlavně a především doménou ženy.

Potlačení žen dosáhlo vrcholu ve věku odpovídajícím křesťanství, tedy v období začínajícím přibližně před dvěma tisíci let. Pod záminkou čarodějnictví docházelo k zabíjení tisíců žen – skutečným důvodem tohoto krutého zacházení byla potřeba posílení moci církve. Ani nekřesťanské části světa na tom ale nebyly, co se ženských práv a postavení ženy týče, o mnoho lépe. Arabské země, Indie, Čína a Japonsko – všude byly ženy odsouzeny do podřadných rolí služek, hospodyň a rodiček dětí, stejně jako ženy v Evropě.

V dobách osvícenství začal vliv mužského duchovního období postupně slábnout, postavení žen se ale zatím nelepšilo. Dnes se často stává, že je žena, která je označena za čarodějnici, vnímána jako podivínka, blázen anebo v lepším případě, zejména ve městech, jako následovnice povrchní potřeby falešné osobitosti.

Sexualita na tom není lépe. Často je využívána pro komerční potřeby mužské společnosti, zejména pro uspokojení mužské sexuality. Ženy jsou také často zobrazovány jako lákadla pro koupi průmyslových produktů. Sexuální vztahy jsou častým tabu, mnohdy paradoxně podporovaným povrchní otevřeností a nevázaností, za níž se ve skutečnosti skrývají potlačené potřeby a pocity osamění obou pohlaví. Jindy je sexualita postavena na hlavu: I dnešní americký harrashment či feminismus jsou stále ještě do-

1. Proč být čarodějnici

zvuky nadvlády mužů, protože násilím nastolují neexistující rovnost mezi pohlavími.

Ženská bytost v sobě obsahuje stálost, věčnost, má přístup k hluboko uloženým silám a podstatě bytí. Její duše se oddává a podvoluje mužskému pronikání a stává se tak plodnou. V jejím těle se tvoří nový život, proto je nositelkou života i smrti – jen ten, kdo život dává, jej může brát. Žena přijímá energii země a ta proudí zdola nahoru. Podstatou ženské duše je láska a porozumění.

Mužská bytost je oproti bytosti ženské lineární a tím zdůrazňuje existenci času, trvání. Takto utváří dva póly: tam–tady, odsud–sem, bytí–nebytí, život–smrt. Na rozdíl od hlubiny duše ženské je mužské bytí jen málo propojené s těmi částmi bytosti, které jsou skryté. Mužská existence klade důraz na pohyb, směr, na výkon a dosažení cíle, kdežto u ženy jde o stálé a neměnné trvání. Zatímco síla ženská je nezměrná, mnohoprostorová a nekonečná, má síla muže vždy podobu záblesku, jiskry, výboje – má začátek, trvání a konec, a tím i měřitelnou sílu. Muž přijímá energii shora a ta proudí dolů, aby oplodnila Zemi – Bohyni. Podstatou mužské duše je přísnost.

Obě bytosti, ženská i mužská, jsou stvořeny proto, aby se vzájemně doplňovaly, aby jedna druhé poskytovala oporu pro pohyb vpřed a doplnění celku. Teprve spojením obou vzniká, nebo aspoň může vzniknout, celistvá bytost.

Ve světě žen, který má být světem lásky, vztahů a porozumění, i ve světě sexu, který má tyto vlastnosti či schopnosti u obou pohlaví podporovat, vládne nepřírozený stav. Ve světě ryze mužském vládne také, ale z výše uvedených důvodů si jej muži až na velmi vzácné výjimky neuvědomují. Z toho vyplývá jednoduché

řešení. Jen ten, kdo si je vědom problému, může hledat jeho řešení. Z přirozených příčin si je problému vědoma žena, která musí sestoupit do nitra své bytosti, probudit k životu spící, potlačované a často zakázané síly a tím přinést světu povznesení, mír a lásku. Ve chvíli, kdy žena začne hledat v nitru své bytosti a nalezne cestičku ke své podstatě a především ke své síle, stává se citlivou, vnímavou, nesobeckou, intuitivní, plnou porozumění a tolerance. Tyto vlastnosti se projeví ve své pravé podstatě, nikoliv jako nástroje závislosti nebo vypočítavosti.

Tím se žena stává čarodějnici.

Kapitola druhá

Kořeny čarodějnictví

Jak jsem naznačila v předchozím textu, je čarodějnictví uctíváním ženského principu, vyjádřeného nejčastěji postavou Bohyně Matky. Abyste Bohyni Matce dobře porozuměli, popíšeme si její tři hlavní tváře, které střídavě ukazuje. Ty se projevují v podobách bohyně různých krajů a věků a můžeme je spojit vždy s některou fází Luny.

Panenská tvář bohyně, která je obecně méně známá, je spojena s Lunou v úplňku a je nazývána Bílou Lunou. Snad nejstarší božskou podobou panny je Venuše – Afrodité, zrozená z mořské pěny, která se jindy objevuje jako Artemis (panna – lovkyně), Koré či Psyché, případně Obilná panna, častá v tradici celé Evropy. Tyto podoby bohyně poskytují svým kněžkám a uctívacům budoucí plodnost, zdar a ochranu.

Nejznámější podobou Bílé Luny je osamělá matka s dítětem. Ikonu Panny Marie jistě nemusím připomínat, jejím předobrazem je však bohyně mnohem starší, egyptská Isis. Tato podoba

panenské bohyně tvoří pojítka mezi ní a Bohyní Matkou. I od těchto bohýň se dočkáme ochrany a laskavosti.

Černou Lunu, nov, zastupují bohyně nestvůrné, v pozdější tradici také bohyně staré. Nejstarším běžně známým symbolem je indická bohyně Kálí se šestnácti rukama, jiným vyjádřením téže božské síly je řecká Gaia nebo Rheia. Z pozdějších podob připomenu Hekaté. Jde o velmi stará božstva, pro něž je typická nám stěží pochopitelná krutost, včetně lidské oběti.

Kdysi ale lidé věřili, že bohyně dává život v doslovném slova smyslu: Kupříkladu Země je tělem bohyně Gaii – z ní vyrůstají rostliny, kterými se živí zvířata i lidé. Gaia nechává zrodit a existovat vše živé; jako dárkyně života může ale život i vzít, proto požaduje lidskou oběť. Všechny tyto bohyně jsou spojeny s protikladem života – smrti – ještě jiným způsobem: nov je obdobím, kdy není vidět Měsíc, obdobím mezi dvěma životy Měsíce. Tyto vskutku temné bohyně se v novějších dobách uctívaly jen zřídka, častější bylo usmířování pomocí obětí. Svým kněžkám a uctíváčům přesto nenabízejí málo: pochopení cyklů života a smrti, odhalení podstaty života.

Nejznámější a nejuctívanější byla a je Bohyně Matka právě ve své podobě matky – bohyně plodnosti. Tato je spojena s Lunou dorůstající nebo ubývající a bývá zvána Červenou Lunou. Jejích podob je bezpočet a pokusím se zmínit aspoň o těch hlavních.

První představy jsou spojeny s bohyněmi plodnosti, obvykle ve zvířecí nebo částečně rostlinné podobě, podle toho, jaký zdroj obživy měl kmen. Pravidelně, vždy ve stejném období roku nebo lunárního měsíce, musel šaman provést rituál plodnosti, jehož se mnohdy účastnil celý kmen. Doslovným anebo symbolickým způ-

2. Kořeny čarodějnictví

sobem při něm došlo k sexuálnímu spojení mezi některými nebo všemi dospělými členy společenstva, a tím k povzbuzení sil přírody. Kmen si tak zajistil obživu – tedy přežití pro další období. Tyto rituály byly prováděny po celý pravěk a v některých částech světa i později, od doby přibližně 30 tisíc let v čase zpátky. Protože blaho, plodnost a především přežití kmene měly být věčné, byla uctívána právě věčná ženská síla, aniž by se proti tomu kdokoli bouřil.

Starověk přejal dávné zvyklosti a rituály, dal jim jen jednodušší formu. Božstvům vystavěl chrámy a Bohyně Matka dostala – hlavně v pozdějších obdobích – svého božského manžela, který zastoupil zvíře, cizince či šamana z původní podoby rituálů.

V Asii a později i v Evropě, především v Řecku, později Římě a oblastech jeho vlivu, byla velebena bohyně Kybelé, latinsky nazývaná Magna Mater, Velká matka. Pro její přízeň byly pravidelně vykonávány orgiastické slavnosti. Podobné vlastnosti měla sumersko-akkadská Ištar či její obdoba, fénická Aštarot. Méně orgiastická byla mystéria, konaná na počest bohyně Deméter. Západněji vládlo též mnoho bohyň, ale vlivem křesťanství, které zakázalo jejich uctívání, o nich víme jen velmi málo, mnohdy pouze jméno. Galskou či keltskou bohyní plodnosti byla Epona, Germáni měli Freyu a Frigg. Slované žádali o blaho a úrodu především Živu, pomoci jim mohla i Vesna nebo Lada.

Z bohů, kteří se stali bohy plodnosti, bych vzpomněla aspoň ty nejznámější – Dionýsa a Baccha z oblasti řecko-římské a Cernuna z oblasti keltské. Dionýsos byl původně bohem-býkem, až později se stal bohem vína. Orgie a slavnosti pořádané na jeho počest bývaly spojeny s uctíváním Afrodity. Podobně Cernun byl